

**Я перед подвигом твоїм
схиляю голову, мій сину,
ти у бою життя віддав
за свій народ, за Україну**

ЗА ТИЖДЕНЬ — ВЕЛИКДЕНЬ

Щойно переступили поріг квартири, як раптом гучно задзвонив стаціонарний телефон. «Мабуть мама, — подумала я, — турбується, чи благополучно добралися додому. Добре, що на ці вихідні вдалося поїхати в село навідати стареньких, прибрати подвір'я, причепурити хату. Завтра ж бо Вербна неділя, а за тиждень — Великдень. Швидко впоралися, бо їй підмога була гідна. Сини Сашко та Андрій багато допомогли: встигли і по господарству підсобити, і бабусю та дідуся розважити...»

— Алло, — знімаю слухавку і торопію від почутого.

— Орляк Олександр тут проживає? Це телефонують з міського військового комісаріату. Він повинен негайно з'явитися на Тролейбусну, 5, для мобілізації...

Щось раптово стиснуло в грудях, до горла підкотився важкий згусток, заболіло у скронях. Від несподіванки важко було проаналізувати почуте.

— Про що ви говорите? Яка мобілізація? Що ви собі дозволяєте, адже війни нема? Чому ви саме сюди подзвонили і саме тепер? Ви знаєте, що всі люди готуються до свят, то чому мені ви вирішили приготувати такий прикрий Великдень? І, зрештою, його нема вдома, — відповіла і поклатла слухавку.

Що робити? Як бути далі? Не сказати синові нічого чи попередити, адже ще можна запобігти мобілізації? Тим більше, яка мобілізація — війни ж не оголошено? Думки переверталися в голові, серце калатало так, що, здавалося, його стукіт чути на всю кімнату. Ні, все-таки потрібно сказати правду, адже попереджений — значить озброєний. Разом щось придумуємо... Ще якусь мить повагавшись коло дверей, нерішуче переступила поріг кімнати.

Сашко захоплено розмовляв з кимось по телефону, звично покручуючись в комп'ютерному кріслі, одночасно слухаючи музичний ролик та вдивляючись у вечірні сутінки за вікном. Моїй появі він аніскільки не зрадив, тому кивком руки подав знак, мовляв, вийди, бо в мене особиста розмова.

— Саня, вибач, перерви розмову на хвилинку. Мені терміново потрібно з тобою поговорити. В мене не дуже приємна новина.

Син перепрошує свого співрозмовника, чи то пак співрозмовницю, і відкладає вбік мобільник.

— Та що там таке термінове? Бачиш, що я зайнятий.

— Послухай мене, тільки не гарячкуй. За тобою щойно дзвонили з військкомату, — ледве видавлюю з себе слова, що застрягають у горлі. — Там, кажуть, мобілізація...

Не можу зараз сказати точно, скільки часу Сашкова свідомість опрацьовувала моє повідомлення, напевно, секунду-дві, а може, і того менше. В той час я сподівалася почути заперечення, обурення, мовляв, яка мобілізація і до чого тут він.

— Хто дзвонив? Коли? — Саша рвучко зірвався з крісла і став нервово ходити по кімнаті. — Чому ти мене не покликала до телефону?

— Я їм сказала, що тебе нема вдома.

— Як ти могла?! Куди я тепер маю їхати? З якого номера телефонували? Де довідник, щоб передзвонити у військкомат?

— Сину, опам'ятайся і нікуди не телефонуй! У країні не оголошено війни, то й не може бути мобілізації. Та й чому саме тебе потрібно зараз викликати, коли в державі повно міліції, есбеушників, строковиків та й просто дужих чоловіків?

— Я повинен, мамо. Я військовозобов'язаний. Я присягав на вірність Україні, і це мій обов'язок.

Попри всі вмовляння-благання Сашко, після короткої телефонної розмови з представником військкомату, дістав документи і почав швидко пакувати в спортивну сумку теплі речі. Мої сльози, батькові та братові переконання не зупинили його пориву, тож після короткого прощання і материнського обережного благословення він вийшов у ніч...

Годинник показував близько дванадцятої. В будинках навпроти лиш де-не-де світилося у вікнах, здебільшого люди вже відпочивали. І тоді я ніби підсвідомо зрозуміла, що то був останній спокійний день у моєму житті. Після того несподіваного телефонного дзвінка вже ніколи не буде так, як раніше. А ще я усвідомила, що мій син і справді став дорослим, має право приймати серйозні рішення і багато в чому має рацію. Але знову-таки: чому саме він, і чому саме туди, де небезпечно, і чому саме зараз, коли його однолітки розважаються в нічних клубах або відпочивають по домівках?

Думки роїлися в голові, хаотично чіпляючись одна до одної. Як непросто зараз дати їм лад. Я плачу, але кому допоможуть мої сльози? Мені — ні, синові — тим більше. Отже, плач — не порадник. То де мені шукати порятунку для дитини, хто зможе допомогти вберегти його та ще й о такій порі, коли навкруги темна ніч?..

Погляд зупинився на невеличкій іконі Божої Матері Зарваницької.

— Матінко Божа, в цю хвилину я лише на Тебе уповаю, від Тебе сподіваюся допомоги. Якщо на те воля Господня, то відверни небезпеку від мого сина. Зроби так, щоб він щасливо повернувся додому...

Одне за одним перебирала зернятка вервички, безперестанку промовляючи слова молитви до Богородиці, й нарешті, відчувши страшенну втому, швидше моральну, аніж фізичну, прилягла на Сашків диван — може, хоч так відчу-